

Holka Z Plakátu

Leoš Mareš

Každý všední ráno na mě čekáš,
hned jak vyjdou z domu
vždycky si jen stoupneš
vedle toho stoletýho stromu
až do konce světa,
ten tu bude stát
tobě je však míň,
zhruba o osmdesát

Na tváři ti denodenně hraje úsměv jemný
a nad pupíkem velký dva charaktery pevný
ruměnc na tváři, výraz ostýchavý
věděl bych hned, jak zaměstnat svoje ruce hravý

Všechno se prý zrodilo až po Velkym třesku
tvoje oči vypadaj jak moře po rozbřesku
vlny tvých vlasů dovádějí v příboji
hezká, nebo chytrá myslím, že jseš obojí

Nekoukáš na to, kdo přijel v jaký káře
před chvílí jsem viděl záblesk svatozáře
zahorel jsem láskou, vidíš, děláš ze mě žháře
slíbil jsem, že nepodlehnu, děláš ze mě lháře.

I to další ráno na mě čekáš
hned jak vyjdu z domu
proč si vždycky stoupneš
vedle toho stoletýho stromu
až do konce světa,
ten tu bude stát
a tobě je furt míň
pořád o osmdesát.

Všechno na tvym těle je v dokonalý souhře
dnes večer to prozkoumáme, máme rej v dvouhře
doufám, že mi daruješ tvoje první podání
pak si vyměníme strany, pauzičce nic nebrání

Najdem tajný místečko v maličkatym lese
zpráva kde se nachází, rychle se nese
ta radost až na kost trvá okamžik pouhý
jsi moje nová tramvaj stanice touhy

Chtěl bych se tě dotýkat přes vlákna tvýho svetru
vadí mi jen tvoje výška přes tři a půl metru
jsi nejkrásnější holka, na celým širým worldu
tak proč jseš tu se mnou jenom na billboardu